

ORP Arctowski

ORP Arctowski jest statek badanie z Marynarki Wojennej . Rozpoczęta w 1982 roku w Polsce , jest okrętem wiodącym klasy *Projekt 874* , znanym jako zmodyfikowana klasa Finik w kodzie NATO . Jest siostrzanym okrętem *ORP Heweliusz* .^[1] Nazywa się *Henryk Arctowski* , polski naukowiec i odkrywca.^[2]

W lipcu 2006 roku załoga statku dokonała pozytywnej identyfikacji wraku *niemieckiego lotniskowca z II wojny światowej Graf Zeppelin* .^[3]

Referencje

1.

"ORP Heweliusz, ORP Arctowski" (<http://www.navy.mw.mil.pl/index.php?akcja=hydroheweliusz>) . Polska Marynarka Wojenna . Źródło: 2013-04-28 .

2.

Verlinden, Jozef (1993). *Poolnacht - Adrien de Gerlache en de Belgica expeditie* (po holendersku). Tielt: Lannoo. str. 231. ISBN 902092298X .

3.

"Polska marynarka wojenna znajduje wrak Grafa Zeppelina" (http://www.nbcnews.com/id/14062541/ns/world_news-europe/t/polish-navy-finds-wreck-graf-zeppelin/) . Wiadomości NBC . AP. 2006-07-27 . Źródło: 2013-04-28 .

ORP Arctowski

Historia	
Polska	
Nazwa:	ORP Arctowski
Budowniczy:	Stocznia Północna, Gdańsk
Uruchomiona:	20 lutego 1982 r
Upoważniony:	27 listopada 1982 r
Identyfikacja:	Numer MMSI : 261246000 (https://www.marinetraffic.com/ais/details/ships/mmsi:261246000) Znak wywoławczy: SPWB
Status:	Aktywny od 2018
Ogólna charakterystyka	
Klasa i typ:	Zmodyfikowana klasa Finik
Przemieszczenie:	1218 ton
Długość:	61,6 m (202 ft 1 in)
Belka:	10,8 m (35 stóp 5 cali)
Wersja robocza:	3,3 m (10 ft 10 in)
Napęd:	2 silniki Cegielski-Sulzer 6AL25 / 30 Diesel, każdy po 1920 KM 2 silniki pomocnicze, każdy po 204 KM 2 wałki ster strumieniowy
Prędkość:	13,7 węzłów (25,4 km / h;

Okrety podwodne typu 207

Okrety podwodne typu 207 – wariant okrętów podwodnych typu 205, zbudowanych w RFN dla marynarki Norwegii, gdzie zostały oznaczone jako typ *Kobben*. Zbudowano 15 jednostek, które służyły w marynarce norweskiej w latach 1964-2003. Trzy z nich używane były w latach 1989-2004 przez Danię jako typ *Tumleren*, a cztery wycofane z użytku we flocie norweskiej od 2002 służą w Marynarce Wojennej RP.

Spis treści

Budowa

Służba

Opis

Modernizacja

Okrety

Dane taktyczno-techniczne

Przypisy

Bibliografia

Budowa

Do lat 60. XX w. norweska marynarka wojenna była wyposażona w przestarzałe okręty podwodne pochodzące jeszcze z czasów II wojny światowej (5 brytyjskiego typu U i 3 niemieckiego typu VIIC). Zdecydowano zastąpić te jednostki nowoczesnymi okrętami i wybór padł na konstrukcje zachodnioniemieckie^[1]. Na początku lat 60. w RFN rozpoczęto konstruowanie dość udanego szeregu niewielkich okrętów podwodnych Typ 205, budowanych dla marynarki RFN i Danii. Na konstrukcji typu 205 oparto również jednostki zaprojektowane dla Norwegii, jednakże z powodu licznych zmian zastosowano nowe oznaczenie typu – 207. Umowę na budowę 15 okrętów podpisano pod koniec 1962. Okrety były finansowane przy pomocy amerykańskiej^[1].

Okrety podwodne typu 207 (Kobben)

Kraj budowy	 RFN
Stocznia	<u>Nordseewerke</u>
Zbudowane	15
Wodowanie:	
• pierwsza jednostka	30 listopada 1963
• ostatnia jednostka	27 stycznia 1967
Użytkownicy	 <u>Norweska KMW</u> <u>Kongelige Danske Marine</u> <u>Marynarka Wojenna</u>
Wejście do służby:	
• pierwsza jednostka	1964
Obecnie w służbie	3
Wyrzutnie torpedowe:	
• dziobowe	8 × 533 mm
Uzbrojenie	8 <u>torped</u>
Prędkość:	
• na powierzchni	12 węzłów
• w zanurzeniu	18 węzłów
Zanurzenie testowe	180 m
Wyporność:	
• na powierzchni	370 / 459 ton
• w zanurzeniu	435 / 524 ton
Długość	45,4 / 47,4 metra
Szerokość	4,6 m metra
Napęd	2 silniki wysokoprężne o mocy łącznej 1200 KM, 1

W stosunku do typu 205 wydłużono kadłub o ok. 1,5 m. Najbardziej widoczną różnicą jest kształt kiosku, z pochyloną przednią krawędzią. W stosunku do pierwotnego typu 205 zmieniono układ steru kierunku, montując go za śrubą, a nie przed nią pod kadłubem (podobnie, jak na nowszych wariantach typu 205M, 205DK i 206)^[1]. Zamiast stali amagnetycznej, stosowanej w okrętach niemieckich, kadłub zbudowano ze zwykłej stali o zwiększonej wytrzymałości. Zwiększyło to dopuszczalne zanurzenie do 200 m i zmniejszyło problemy z korozją, aczkolwiek zwiększyło wykrywalność magnetyczną okrętów^[1].

Budowę pierwszych okrętów rozpoczęto w 1963, ostatnich w 1966, a zakończono w 1967. Wszystkie zbudowano w stoczni Rheinstahl-Nordseewerke w Emden^[1]. Jako pierwszy wodowano i wszedł do służby w 1964 „Kinn”, lecz głównym okrętem, dającym nazwę typowi, stał się zbudowany jako trzeci „Kobben”.

	silnik elektryczny o mocy 1500 KM (po modernizacji 1800 KM), 1 śruba
Zasięg	zasięg / przy prędkości, na powierzchni / pod wodą: 3500 Mm/5 w / 300 Mm/6 w po modernizacji: 5000 Mm/8 w / 350 Mm/6 w
Załoga	18/21 oficerów i marynarzy

Służba

Norwegia

Do służby norweskiej seria 15 jednostek weszła w latach 1964-1967. Okręty otrzymały nazwy: „Ula”, „Utsira”, „Utstein”, „Utvær”, „Uthaug”, „Sklinna”, „Skolpen”, „Stadt”, „Stord”, „Svenner”, „Kaura”, „Kinn”, „Kya”, „Kobben”, „Kunna”. Stacjonowały w Bergen, ich głównym zadaniem była ochrona podejść do długiego wybrzeża Norwegii w ramach NATO. Ich umiarkowany zasięg i autonomiczność predestynował je do działań przybrzeżnych^[2]. W latach 70., wraz z uzbrojeniem w nowe torpedy, zadaniem okrętów stało się zwalczanie okrętów podwodnych.

W latach 80 XX w., w związku z zamówieniem nowych okrętów typu 210 (*Ula*), rozpoczęto wycofywanie *Kobbenów*^[2]. W 1982 wycofano pierwszy okręt „Kinn”, przeznaczając go na części zamienne (jego nazwę w 1987 otrzymał „Ula”, zwalniając nazwę dla nowego okrętu typu 210). W 1987 wycofano kolejny „Stadt”, po uszkodzeniu przez pożar (początkowo miał być sprzedany Danii). W 1986 zawarto umowę o sprzedaży trzech okrętów Danii („Utvær”, „Uthaug” i „Kya”) po pracach modernizacyjnych^[3].

W latach 1989-1992 zakończono modernizację sześciu jednostek norweskich, w celu zachowania ich wartości bojowej, połączoną z gruntownym remontem w stoczni w Bergen („Sklinna”, „Skolpen”, „Stord”, „Kobben”, „Kunna” i „Svenner”)^[4]. Zwiększyła ona ich możliwości wykrywania i zwalczania celów, wzrósł też zasięg okrętów. Jednocześnie wycofano ze służby w latach 1991-1992 pozostałe cztery niezmodyfikowane okręty („Utsira”, „Utstein”, „Kaura” i „Kinn” ex- „Ula”)^[2]. Okręt „Sklinna” wycofano ze służby w 2001, a pozostałe 5 przekazano w latach 2002-2003 Polsce.

Dania

Duńskie okręty: „Tumleren” (ex- „Utvær”), „Sælen” (ex- „Uthaug”) i „Springeren” (ex- „Kya”) weszły do służby w Danii w latach 1989-1991^[3], znane tam jako typ *Tumleren*. Kupiono też w 1992 okręt „Kaura” na części zamienne. „Sælen” 4 grudnia 1990 zatonął podczas holowania w Kattegatcie (bez ofiar), lecz został

17 grudnia 1990 podniesiony, po czym wyremontowany i wrócił do służby 10 sierpnia 1993^[5]. „Sælen” został w 2000 przystosowany do służby w ramach NATO na Morzu Śródziemnym^[3]. Duńskie okręty wycofano ze służby w 2004. „Sælen” został przekazany Królewskiemu Muzeum Marynarki.

Polska

W lutym 2002 Norwegia podpisała umowę o przekazaniu pięciu zmodernizowanych okrętów Marynarce Wojennej, z tego jeden „Kobben” z przeznaczeniem na części zamiennie (przyholowany w czerwcu 2002). Jako pierwszy przekazano „Stord” – podniesiono na nim banderę wojenną 4 czerwca 2002 i wszedł do służby jako ORP „Sokół”^[3], następnie weszły w 2002 ORP „Sęp” (ex- „Skolpen”) w 2003 ORP „Bielik” (ex- „Svenner”) i w 2004 ORP „Kondor” (ex- „Kunna”). Do ich podstawowych zadań w Marynarce Wojennej należy przede wszystkim zwalczanie okrętów nawodnych i podwodnych oraz transportów przeciwnika, prowadzenie rozpoznania oraz transport i desant grup rozpoznawczo-dywersyjnych. Prowadzą także osłonę przejścia bojowych zespołów okrętowych oraz szlaków komunikacyjnych^[6].

W grudniu 2011 okręt S-318 o nazwie *Jastrzęb-Kobben* (w MW służący dotąd jako magazyn części zamiennych) stanął przy AMW w Gdyni z przeznaczeniem na laboratoria wyposażone w symulatory.

Opis

Okręty są konstrukcji jednokadłubowej. Z uwagi na niewielkie rozmiary zdecydowano się na konstrukcję jednoprzędziałową – bez podziału na przedziały wodoszczelne^[1]. W części dziobowej znajdują się miejsca do spania dla załogi oraz 8 wyrzutni torped. Bezpośrednio za częścią mieszkalną znajduje się kuchnia okrętowa. W części centralnej są stanowiska sterowania okrętem, dowodzenia i kierowania walką. Nad nią zabudowany jest kiosk, z odkrytym pomostem. W części rufowej znajdują się mechanizmy napędowe i maszynownia oraz ubikacja, umywalnia i chłodnia^[1]. Główne zbiorniki balastowe znajdują się na dziobie i rufie. Dwie pary sterów głębokości znajdują się na kadłubie na dziobie oraz na rufie, w podwodnej części kadłuba. Dziobowe stery głębokości są chowane wewnątrz kadłuba; rufowe osadzone są na stałe. Ostatni zbudowany okręt „Svenner” miał kadłub przedłużony o półtora metra, ze względu na wyposażenie go w dodatkowy peryskop^[1].

Uzbrojenie stanowi 8 torped w wyrzutniach kalibru 533 mm – okręty nie przenoszą zapasowych torped z uwagi na brak miejsca^[1]. Początkowo stosowano amerykańskie torpedy Mk 16 z systemem „Navol” używające skoncentrowanego nadtlenku wodoru jako paliwa^[7], i elektryczne torpedy Mk 37 Mod o^[2]. Od 1972 wprowadzono nowsze szwedzkie torpedy Tp 61 kalibru 533 mm do zwalczania celów nawodnych, a od 1976 amerykańskie torpedy Mark NT37C kalibru 482 mm – napędzane monopropelantem Otto II – do zwalczania głównie okrętów podwodnych. Do strzelania tymi torpedami potrzebne są wkładki redukcyjne w wyrzutni^[2].

ORP „Bielik”, ex „Svenner” (źródło: MON (<http://www.wp.mil.pl>))

Duński „Sælen” – widoczny kształt kadłuba